

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **M. P.,** zast. JUDr. Marií Piekarzovou, advokátkou, se sídlem v Šenově, Těšínská 1495, pro doručování: Havířov – Podlesí, Junácká 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2005, č. j. 22 Ca 329/2003 – 45,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2005, č. j. 22 Ca 329/2003 – 45, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení u krajského soudu a Nejvyššího správního soudu.

IV. Čs. státu **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 9. 7. 2003 zn. SZ/9944/03/Oc bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti lékařskému posudku vystavenému dne 30. 4. 2003 K. h. n., a. s., K., N. M., vedoucím lékařem oddělení závodní preventivní péče MUDr. F. C., podle ust. 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, a uvedený lékařský posudek byl potvrzen. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že v posudku ze dne 30. 4. 2003 je konstatováno, že žalobce je pro obecnou nemoc, která není uvedena v příloze vyhlášky č. 19/1991 Sb., neschopen práce v dole a je schopen práce na povrchu bez zvýšení fyzické zátěže na páteř, v denních směnách. Odvolací orgán dále uvedl, že k odvolání žalobce se vyjádřil ředitel K. h. n., který sdělil, že důvodem přeřazení na povrch není jediná

diagnóza, ale souhrn několika onemocnění. Akutní exacerbace chronického zánětu slinivky břišní je zklidněna a nedělá t. č. žádné potíže, ale opakovaná vyšetření ukazují vyšší aktivitu jaterních enzymů. Tato skutečnost spolu s chronickou pankreatitidou vyžaduje výraznou úpravu životosprávy, včetně vhodného pracovního zařazení. Zařazení na kterémkoliv důlním pracovišti nelze za vhodné považovat. Dalším onemocněním je dysfunkce krční, ale i bederní páteře, toto onemocnění rovněž činí potíže i při minimálním rtg nálezu. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí uváděl pracovní omezení žalobce a konstatoval, že má dostatek podkladů pro posouzení věci, a proto rozhodl, že lékařský posudek vystavený K. h. n., a. s., K. – N. M., vedoucím lékařem oddělení závodní preventivní péče MUDr. F. C., ze dne 30. 4. 2003, je správný.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, neboť je přesvědčen, že práci v dole může vykonávat. Pokud by měl být z dolu vyřazen po 14 letech zaměstnání v podzemí, pak by se mohlo jednat pouze o následek po pracovním úrazu utrpěném dne 4. 1. 1994 při důlním otřesu. Navrhoval dále, aby byl přiznán žalobě odkladný účinek, neboť právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly nenahraditelnou újmu, která spočívá v tom, že jeho zaměstnavatel by mu dal výpověď a on by ztratil zaměstnání. Dále by nemohl podat návrh na určení, že výpověď je neplatná, neboť by byla dána na základě pravomocného lékařského posudku. Navrhoval dále, aby byl ve věci vypracován znalecký posudek, který by prokázal, že i nadále může pracovat v důlní dílně nebo že vyřazení z dolu je pro onemocnění páteře jako následku pracovního úrazu utrpěného dne 4. 1. 1994. Žádal, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 9. 10. 2003, č. j. 22 Ca 329/2003 – 12, přiznal žalobě odkladný účinek.

V řízení před krajským soudem sdělením ze dne 13. 4. 2004, č. j. 22 Ca 329/2003 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení O., a. s., člen koncernu K. I., a. s., se sídlem O. – M. O., P. n. 6/2020.

Krajský soud poté ustanovil znalce MUDr. F. Č., z oboru posudkového lékařství, přičemž tento znalec podal posudek dne 2. 3. 2005.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 6. 2005, č. j. 22 Ca 329/2003 – 45, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem III. výroku rozsudku rozhodl o tom, že žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Ostravě částku 3750 Kč ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se zabýval otázkou, zda je proti napadenému rozhodnutí přípustná žaloba. Konstatoval, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím správního orgánu vydaným ve správním řízení při výkonu zdravotní péče na základě posouzení zdravotního stavu žalobce, které zasahuje do jeho právní pozice tím, že autoritativně konstatuje nezpůsobilost žalobce nadále vykonávat dosavadní práci, což může mít významný dopad do pracovněprávních vztahů založených mezi ním a zaměstnavatelem (např. ust. § 37 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) zákoníku práce). Podle ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. d) s. ř. s. je nepřípustná žaloba proti rozhodnutím správních orgánů, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popř. jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Vydání napadeného rozhodnutí sice záviselo výlučně

na posouzení zdravotního stavu žalobce, existence tohoto rozhodnutí však sama o sobě brání žalobci ve výkonu jeho dosavadního zaměstnání a povolání důlního elektromechanika, když nemůže pracovat v dole nejen u svého současného zaměstnavatele, ale ani u jakéhokoliv potencionálního zaměstnavatele. Takovým rozhodnutím je velmi výrazně zasaženo do ústavně zaručeného práva žalobce na svobodnou volbu povolání, a to bez ohledu na skutečnost, zda má kvalifikaci také pro výkon jiného povolání. Právě tyto situace má zákon na zřeteli, pokud podřizuje přezkumné činnosti soudu rozhodnutí správních orgánů, jejichž vydání sice závisí na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, ale tato rozhodnutí znamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské či jiné hospodářské činnosti. Soud poté citoval ust. § 21 odst. 1 a § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 20/1966 Sb., uvedl zjištění učiněná ze správního spisu a zhodnotil znalecký posudek znalce MUDr. F. Č., který považoval za objektivní. Dále uvedl, že námitkou žalobce, že zakázat výkon práce je možno pouze podle zákona a nikoliv podle směrnice Ministerstva zdravotnictví z roku 1967, se nezabýval, neboť byla vznesena poprvé až ve vyjádření ke znaleckému posudku v dubnu 2005, tedy zcela jednoznačně po uplynutí prekluzivní lhůty pro uplatnění žalobních důvodů (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1, 4 s. ř. s.). Soud poté žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s. ř. s.“). Namítal především, že v rámci zákona č. 20/1966 Sb. posuzuje lékař zdravotní způsobilost podle své úvahy, aniž by podkladem pro jeho rozhodování byl právní předpis. Zvláštním předpisem ve smyslu § 21 odst. 1 zákona jsou směrnice č. 49/1967 ze dne 16. 12. 1967 ve znění směrnice č. 17/1970, takže zcela chybí právní předpis, podle něhož by byla pracovní způsobilost posuzována. Domníval se, že ust. § 21 odst. 1 zákona je v rozporu s ústavním pořádkem a mělo být zrušeno. Namítal dále, že současná úprava postupu lékaře není ani v souladu s Úmluvou Mezinárodní organizace práce č. 161, podle níž personál poskytující závodní zdravotní služby má být plně pracovně nezávislý na zaměstnavateli, pracovnících a jejich zástupcích. Stěžovatel dále nepovažoval za správný postup soudu, pokud se soud nevyjádřil k jeho námitce ve vztahu ke znaleckému posudku. Přednesená otázka totiž mohla odůvodňovat obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž zjištěním v tomto předpise uvedeným se soud zabývá obligatorně a není zde nutný návrh. Namítal, že krajský soud se možnou neústavností § 21 odst. 1 zákona č. 20/1966 Sb. nezabýval, čímž podle názoru stěžovatele jeho rozhodnutí trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pod bodem IV. kasační stížnosti vznášel stěžovatel konkrétní námitky proti závěrům znaleckého posudku a odborných posudků. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vydal usnesení, jímž se řízení přerušuje za účelem předložení věci Ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 Ústavy, nebo vydání rozsudku, kterým by byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem.

Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku této stížnosti s tím, že pokud by odkladný účinek byl přiznán, musel by zaměstnavatel žalobce převést na jinou práci, resp. dát mu výpověď ze zdravotních důvodů. Zaměstnanec by tímto postupem ztratil možnost zaměstnání, a to i kdyby bylo rozhodnutí žalovaného a lékařský posudek zrušen, čímž by byla znemožněna náprava vadného stavu. Žalobci by tak vznikla nenahraditelná újma, spočívající ve ztrátě zaměstnání u zaměstnavatele. Pouze správní soud může přezkoumat obsah lékařského posudku, soud rozhodující o neplatnosti výpovědi dané na základě lékařského posudku se totiž nemůže zabývat obsahovou správností tohoto posudku a objektivním zdravotním stavem žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěry napadeného rozsudku, a dále uvedl, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 10. 2005, č. j. 4 Ads 81/2005 – 65, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Usnesení nabylo právní moci dne 23. 11. 2005.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle ust. § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, pokud mohla mít taková vada vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že krajský soud v posuzované věci nesprávně posoudil charakter přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud se rovněž jako krajský soud nejprve musel zabývat tím, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo způsobilé přezkumné soudní činnosti ve správním soudnictví.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že podle článku 90 věty první Ústavy ČR jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právu. Podle článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.

Lze konstatovat, že každý, kdo se u soudu domáhá ochrany svého subjektivního práva, musí respektovat zákonem stanovený způsob jeho ochrany, který je od 1. 1. 2003 upraven v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z ust. § 2 a dalších tohoto zákona plyne, že soudy přezkoumávají rozhodnutí orgánu veřejné správy potud, pokud zasahují do subjektivních veřejných práv. To je výslovně vyjádřeno v ust. § 2, podle něhož ve správním soudnictví poskytují soudy ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, a to způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Ust. § 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod připouští – s výhradou, že z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod podle Listiny – možnost výjimek z obecné přezkumné soudní pravomoci. Některá rozhodnutí orgánů veřejné správy proto mohou být na základě výjimek stanovených výslovně zákonem z přezkoumání vyloučena. Taxativní výčet těchto rozhodnutí správních orgánů, u kterých je soudní přezkum nepřípustný, je v s. ř. s. zakotven zejména v § 70. Mezi těmito výjimkami jsou pod písmenem d) uvedeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu

povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popř. jiné hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.

V § 70 s. ř. s. je uveden taxativní výčet úkonů správního orgánu, jejichž rozhodnutí soudy dále nepřezkoumávají a představuje proto výjimku, případně výjimky, z obecného pravidla vyjádřeného v uplatnění principu, podle kterého může každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí. Tyto výjimky z principu generální klauzule, jsou možné jedině při respektování Listinou stanovených podmínek. Ty předpokládají, že z pravomocí soudů nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny, že meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem a že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu, přičemž tato omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

V souzené věci se jedná o použití § 70 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob nebo technického stavu věcí, pokud sama o sobě neznamenají právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popř. hospodářské činnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Smyslem tohoto ustanovení je nepodrobovat soudnímu přezkumu rozhodnutí nespočívající vůbec v posouzení právních otázek, ke kterémužto hodnocení jsou správní soudy především povolány. V souzené věci je však požadováno soudní přezkoumání rozhodnutí žalovaného, které posuzovalo výlučně zdravotní stav žalobce o tom, že žalobce byl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu shledán trvale nezpůsobilý k výkonu dosavadního zaměstnání elektromechanika v dole. Není tedy sporu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející lékařský posudek závisely výlučně na posouzení zdravotního stavu žalobce a nikoliv na posouzení otázek právních. První podmínka kompetenční výluky podle § 70 písm. d) s. ř. s. tedy byla splněna.

Podstatným pro posouzení charakteru napadeného rozhodnutí bylo posouzení skutečnosti, zda napadené rozhodnutí žalovaného samo o sobě znamenalo právní překážku výkonu povolání elektromechanika v dole či nikoliv.

Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nelze podřadit pod ust. § 70 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť podle jeho názoru samotná existence tohoto rozhodnutí brání žalobci ve výkonu dosavadního zaměstnání a povolání důlního elektromechanika, a to nejen u jeho současného zaměstnavatele, ale u kteréhokoliv jiného potencionálního zaměstnavatele.

S tímto posouzením Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Především je nutno v posuzované věci uvést, že lékařský posudek konstatoval pouze skutečnost, že stěžovatel je neschopen práce v dole, ale je schopen práce na povrchu bez zvýšené fyzické zátěže na páteř v denních směnách. Naskýtá se tedy otázka, zda závěr uvedeného posudku a následně rozhodnutí žalovaného lze považovat za právní překážku výkonu zaměstnání. Nejvyšší správní soud má za to, že nikoliv, neboť samotným tímto závěrem není fakticky bráněno výkonu zaměstnání a tento závěr nevytváří ani překážku právní. Uvedený závěr znamená pro stěžovatele omezení výkonu zaměstnání v tom směru, že stěžovatel není schopen vykonávat dosavadní zaměstnání, ale je schopen dalších jiných zaměstnání. Uvedený posudek byl podle jeho obsahu vydán pro převedení na jinou práci podle § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku

práce. Podle tohoto ustanovení je zaměstnavatel povinen převést zaměstnance na jinou práci, a) pozbyl-li zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podle lékařského posudku nebo rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy nebo sociálního zabezpečení dlouhodobě způsobilosti konat dále dosavadní práci nebo jí nesmí konat pro onemocnění nemocí z povolání nebo pro ohrožení touto nemocí, anebo dosáhl-li na pracovišti určeném rozhodnutím příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví nejvyšší přípustné expozice. Z výše uvedeného je zřejmé, že právní překážkou výkonu nikoliv však zaměstnání obecně, ale dosavadního zaměstnání, by bylo pro stěžovatele až samotné převedení na jinou práci podle zákoníku práce, nikoliv však lékařský posudek sám o sobě. Pokud jde o namítanou výpověď podle § 46 odst. 1 písm. d) zákoníku práce, je tento úkon možno provést účinně pouze za situace, pokud budou splněny v tomto ustanovení uvedené podmínky. Lékařský posudek, který by mohl být podkladem pro úkon zaměstnavatele v pracovněprávních vztazích, za právní překážku zaměstnání považovat nelze. Lze tedy uzavřít, že zásah do práv žalobce by mohl být až úkon zaměstnavatele ve smyslu § 37 odst. 1 písm. a), případně § 46 odst. 1 písm. d) zákoníku práce, proti kterýmžto úkonům však žalobce může brojit prostředky uvedenými v zákoníku práce, avšak v jiném řízení, tedy nikoliv ve správním soudnictví, ale v řízení občanskoprávním (§ 7 odst. 1 zákona č. 93/1966 Sb., občanský soudní řád, o. s. ř.).

K argumentu krajského soudu, že i v případě nepříznivého zdravotního stavu má zaměstnanec ve smyslu článku 26 odst. 1 Listiny právo nadále vykonávat dosavadní povolání, Nejvyšší správní soud uvádí, že s tímto názorem nesouhlasí. Podle článku 26 odst. 1 Listiny má sice každý právo na svobodnou volbu povolání, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, avšak podle odst. 2 téhož ustanovení zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činnosti. Uvedený článek Listiny je zahrnut v hlavě čtvrté upravující hospodářská, sociální a kulturní práva, nikoliv práva základní. Navíc skutečnost, že zaměstnanec pozbude způsobilost vzhledem ke svému zdravotnímu stavu a to podle lékařského posudku, konat dosavadní zaměstnání, nemůže být, i když s tím zaměstnanec nesouhlasí, interpretována tak, že jde o zásah do článku 26 Listiny. Takovým výkladem by mohlo dojít k situaci, že by nebylo lze bezprostředně reagovat na případy, kdy zaměstnance tuto způsobilost pozbyl a s tímto závěrem souhlasí. Ostatně v posuzované věci ani stěžovatel nebrojil absolutně proti závěru, že není způsobilý vykonávat dosavadní zaměstnání, o čemž svědčí i jeho žaloba, v níž hodlal znaleckým posudkem prokázat, že vyřazení z dolu je v příčinné souvislosti s onemocněním páteře, a tedy pro následek pracovního úrazu utrpěného dne 4. 1. 1994.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že lékařský posudek vydaný podle § 77 zákona č. 20/1966 Sb. je úkonem, jehož vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob, avšak sám o sobě neznamená právní překážku výkonu povolání, neboť závěr o nezpůsobilosti výkonu dosavadního zaměstnání sám o sobě nezasahuje do právní sféry stěžovatele. Právní překážku, případně zásah do právní sféry stěžovatele by zcela nepochybně byl až úkon zaměstnavatele, tj. převedení na jinou práci podle § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce nebo uplatnění výpovědního důvodu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona, avšak jde o úkony, o nichž nepřísluší rozhodovat soudům ve správním soudnictví, ale jsou podrobeny soudnímu rozhodování v rámci řízení podle § 7 občanského soudního řádu, tedy řízení ve věcech pracovněprávních. Lze rovněž opakovaně konstatovat, že zmíněný lékařský posudek neznamená pro stěžovatele konstatování nezpůsobilosti k výkonu jakéhokoliv zaměstnání, ale pouze zaměstnání dosavadního, neboť podle tohoto posudku je schopen dále vykonávat zaměstnání na povrchu dolu, případně i zaměstnání jiná.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku existence uvedené kompetenční výluky a nesprávně se tedy meritem zabýval v situaci, kdy měl návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy z těchto důvodů kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. d) s. ř. s., jak mu pro tyto případy ukládá § 110 odst. 1 věta prvá za středníkem s. ř. s. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného je vyloučeno ze soudního přezkumu, nemohl se Nejvyšší správní soud zabývat tvrzeními stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud současně s odmítnutím návrhu musel rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Se zřetelem k tomu, že ve věci byl vypracován znalecký posudek, jehož náklady nesl stát a se zřetelem k tomu, že nelze dovodit, že by byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků, dospěl soud k závěru, že jsou zde podmínky ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Jestliže se vychází ze závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného měla být odmítnuta, pak skutečnost, že soud, byť k návrhu stěžovatele, vyžádal nadbytečně znalecký posudek, nemůže vést k jeho tíži. Nejvyšší správní soud tedy postupoval podle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. a vyslovil, že státu se náhrada nákladů řízení které nesl v částce 3750 Kč za vypracování znaleckého posudku, nepřiznává a stát tyto náklady ponese sám.

Pokud jde o zaplacený soudní poplatek za podání žaloby v částce 2000 Kč, nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout o jeho vrácení, neboť ve věcech poplatků za řízení rozhoduje soud věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí věci, tedy soud krajský (§ 3 zákona č. 549/1991 Sb. v platném znění).

Výrok o nákladech řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, tj. že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu